

РЕШЕНИЕ

№ 4346

гр. София, 31.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 24.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10784** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Образувано е на основание постъпила искова молба от Р. Л. П. от [населено място], уточнена и допълнена с постъпила на 30.10.2019 г. молба от ищеца, с която е предявил против Министерство на земеделието, храните и горите и Столична община искове с цена по 100000 лева, представляващи обезщетение за нанесени му имуществени вреди, за които се твърди, че са пряка и непосредствена последица от описани конкретни бездействия на всеки от ответниците по Заявление вх. №10143/09.11.2004 г., депозирано в ОСЗГ „О. купел“ относно обезщетяване на основание чл.10б ЗСПЗЗ вр. чл.13а и чл.19 ППЗСПЗЗ с равностойни земи и/или компенсаторни бонове. Твърди се, че вследствие бездействието на ответниците по отношение обезщетяването му с равностойна земя в качеството му на наследник на Г. К. с квота j идеална част от нея, вече 15 години търпи вреди, които са пряка и непосредствена последица от бездействието на държавата в лицето на МЗХГ и на общината в лицето на Столична община. Вредите се изразяват в продължителното му лишаване от блага, които му се полагат по закон и невъзможността да ползва приходите от реализацията на земята или компенсационните бонове, с които би бил обезщетен. Забавянето на обезщетителната процедура го е лишило от възможност да си закупи жилище, поради което живее под наем и плаща такъв в размер на 600 лева месечно от 09.02.2009 г., като до предявяване на иска твърди, че е заплатил 38100 евро суми за наем. Размерът на вредите си е оценил и съобразно представено от него

нотариални актове за продажба на земя в близост до района, където се намира отнетия и невъзстановен имот на наследодателката му , при което размерът на неговата идеална част се равнява на 517548, 85 лева. Затова претендира от ответниците обезщетение в размер на по 100000 лева от всеки от тях. В уточняваща молба, постъпила на 30.10.2019 г. /лист 33 от делото/ ищецът е конкретизирал в какво счита, че се изразяват бездействията на всеки един от ответниците, а именно: МЗХГ не е възложило за изработване своевременно в срок план за обезщетяване с имоти от общински поземлен фонд и държавния поземлен фонд, като липсва и прецизиране на Заповед №РД-46-795/30.12.2011 г. на Министъра на земеделието и храните, като на правоимащите лица по реда на чл.10б и чл.10в ЗСПЗЗ да се предоставят годни за земеделско ползване земи. Ответникът СО не е изработил план за обезщетяване, своевременно в срок, като изработения план включва имоти, които не са годни или са частично негодни за обезщетяване, включващи дори гори. Освен това и към настоящия момент районната администрация към СО все още не е изготвила помощните планове по реда на чл.13а ППЗСПЗЗ и не са проведени процедурите по чл.11, ал.4, чл.13, ал.4, ал.5, ал.6 ППЗСПЗЗ. Периодът, в който се твърди, че е следвало да бъдат извършени конкретните действия според ищеца е един месец след подаване на Заявление вх. №10143/09.11.2004 г., следователно ответниците са в забава от 09.12.2004 г. и бездействат и към датата на предявяване на исковете – 26.09.2019 г.

С исковата молба е поискано съдът да определи разумен срок на ответниците за осъществяване на съответното обезщетяване.

Ответниците Министерство на земеделието, храните и горите и Столична община в представени писмени отговори и в съдебно заседание чрез процесуалните си представители оспорват предявените искове, като излагат подробни съображения за тяхната неоснователност.

Представителят на СГП счита предявените искове за неоснователни и недоказани, поради което намира, че следва да бъдат отхвърлени.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото писмени доказателства е видно, че с Решение №5319/23.06.1997 г. Поземлена комисия, [община] е отказала да възстанови правото на собственост в съществуващи стари реални граници на Нива от 3,407 дка, шеста категория, находяща се в землището на [населено място], в м. Б. на наследниците на Г. С. К., тъй като имотът попада в терен на пречиствателна станция. Видно от приложеното удостоверение за наследници, ищецът е наследник на Г. К., син на едно от четирите ѝ деца.

Въз основа на горепосоченото е издадено Решение №С304Б/30.09.2004 г. на ОСЗГ – О. купел, с което е определено на наследниците на Г. К. правото на обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху земеделската земя от 3,407 дка за обезщетяване със земя и или поименни компенсационни бонове по 382 лв./дка на стойност 1301 лева. Със заявление, подадено на 09.11.2004 г. наследниците на Г. К. са заявили, че искат да бъдат обезщетени със земя. Не се спори от страните, че и към настоящия момент обезщетителната процедура не е приключила. На 17.07.2017 г. ищецът е отправил писмо до Началника на ОСЗГ – О. купел, в което е посочил, че ако в едномесечен срок не получи отговор защо все още не е обезщетен ще счита, че е

налице мълчалив отказ. На 27.07.2017 г. му е изпратен отговор, че все още не са изработени помощните планове по реда на чл.13а ППЗСПЗЗ, въз основа на които да се определи дали наличните поземлени фондове са достатъчни за обезщетяване на всички правоимащи или обезщетяването следва да се извърши пропорционално със земя и с компенсационни бонове, съобразно формиран коефициент за територията на СО. Уведомен е, че след определянето на коефициент по чл.19, ал.16 ППЗСПЗЗ и изготвяне на задание ще бъде възможно от страна на МЗХ да възложи изпълнението на техническите дейности по обезщетяването.

Със Заповед №РД46-795/30.12.2011 г. Министъра на земезелието и храните е определил замадалските земи от държавния поземлен фонд на територията в област С. град за обезщетяване на собствениците с право на обезщетяване на основание чл.10в, ал.1 ЗСПЗЗ в общ размер 1873,996 дка. От изложеното в писмата от ОД „Земеделие“ – С. град до ищеца от 02.11.2018 г. и от 23.05.2019 г. се стига до извод, че тази заповед не е актуална, предвид посоченото в същите, че при проверка на имотите било установено, че част от тях представляват гори, както и че от ОД „Земеделие“ – С. град до Министъра на земеделието, храните и горите е изпратено мотивирано предложение за издаване на актуална заповед. Няма данни и не се твърди такава да е издадена. Освен това и доколкото с тази заповед са определени земеделски земи за обезщетяване на собственици с право на обезщетение на основание чл. 10в, ал. 1 от ЗСПЗЗ, разпределена по териториите на отделните ОС, съдът намира, че същата е неотнормима към спора, тъй като касае обезщетение на български граждани или техните наследници, чиито земеделски земи са послужили за погасяване на държавен дълг съгласно Спогодбата за уреждане на висящите финансови въпроси и развитие на икономическото сътрудничество между Н. Република България и Кралство Гърция (чл. 10в ЗСПЗЗ), а не тези по чл.10б ЗСПЗЗ.

По делото са представени решения на Столичен общински съвет от 2003 г., 2007 г., 2014 г.2015 г. и 2018 г. за определяне на имотите от общински поземлен фонд за обезщетяване на правоимащите собственици по реда на ЗСПЗЗ. От изложеното от процесуалния представител на този ответник в писмения отговор съдът приема, че последното Решение №86/22.02.2018 г. на СОС не е окончателно, тъй като част от определените в него имоти попадат в терени, върху които са осъществени мероприятия и в тази връзка са наложителни промени. Окончателно решение на СОС по този въпрос не е представено и не се твърди да има издадено такова.

Във връзка с твърденията на ищеца за настъпили за него вреди в посочените в исковата молба размери, съдът приема следното:

От представените две сделки за продажба на земи в билзост до земята, която е призната, но невъзстановена на наследодателя му не може да се направи категоричен извод, че средната пазарна цена ва 1 кв. м е тази, посочена от ищеца на основание стойността на тези сделки. Каква би била стойността ѝ би могло да се определи с експертиза, каквато не е поискана от ищеца, в чиято тежест е да докаже размера на вредите си.

По отношение на твърдението, че вреди за него са настъпили с оглед на факта, че е плащал наем, съдът приема за установено от събраните доказателства, че през посочения период ищецът е живял под наем на посочения адрес, като е заплащал месечен наем в размер на 600 лева. Това се установява за първата година от представения договор за наем, а след това – от събраните гласни доказателства. Тук следва да се посочи, че не е налице пречка за доказване на наемно правоотношение с

гласни доказателства, тъй като за действителността на договора за наем не е изискуема писмена форма. Не следва да намери приложение и разпоредбата на чл.164, ал.1, т.3 ГПК относно недопустимост на свидетелските показания, тъй като в случая не се установява договор на стойност над 5000 лева, а договор за наем, при който се касае за периодични платежи, всеки от които в размер на 600 лева. Че лицето е живяло на посочения адрес и е плащало наем без значение е дали е било адресно регистрирано там и дали наемодателят е подавал декларация пред НАП за получените суми. Неизпълнението на задължението за адресна регистрация е неотнормимо към факта къде живее лицето. Дали трето лице е изпълнило задълженията си за деклариране на получени суми е неотнормимо към факта на плащане на наема. Предвид това съдът приема за установено, че в периода от 09.02.2009 г. до датата на предявяване на исковите - 26.09.2019 г. ищецът е живял под наем на посочения от него адрес, за което е плащал месечен наем в размер на 600 лева, или е заплатил наем в общ размер за периода 72000 лева.

От приложения по делото нотариален акт за продажба на недвижим имот №81, том II /лист 121 от делото/ се установява, че ищецът е бил собственик на апартамент на адреса, на който е регистриран като постоянен такъв, който апартамент е продал на 26.08.2004 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ определя материалноправните предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата. Съгласно тази разпоредба държавата и общините дължат обезщетение за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица, произтичащи от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност. Съгласно чл.4 ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице, тоест отговорността на държавата и общините е обективна и безвиновна. За да възникне основание за ангажиране на тази отговорност за вреди, причинени от дейността на администрацията по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, следва да са налице в условията на кумулативност следните предпоставки: 1. незаконосъобразен административен акт, отменен по съответния ред, или незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, установено в хода на производство за обезщетение, при или по повод изпълнение на административна дейност; 2. вреда от отменен административен акт, респективно от незаконосъобразно действие или бездействие и 3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт и/или незаконосъобразните действия или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. При липсата на който и да е от посочените елементи от фактическия състав не може да се реализира отговорността на държавата и общините по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. В случая се твърди, че вредите са причинени от бездействия на ответниците.

Цитираната разпоредба на чл.1, ал.1 ЗОДОВ има предвид само фактически действия и бездействия във връзка с административната дейност. За да е налице фактическо бездействие, е необходимо да има неизвършване на такива действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на конкретна правна норма. Бездействието е незаконосъобразно, когато е извършено в противоречие с предписан от нормативен акт волеви акт, т.е. когато е налице пасивно поведение в разрез с

изискуемото от правната норма активно такова. В случая ищецът претендира обезщетение за вреди от незаконосъобразни бездействия на ответниците, довели до неприключване на обезщетителната процедура по ЗСПЗЗ по отношение на призната но невъзстановена на наследователя му земеделска земя.

В производството по обезщетение за вреди по ЗОДОВ, както и в общия исков процес, ищецът носи тежестта да докаже иска си по основание и размер. Доказването на основанието на иска се свежда до установяването на фактите, от които ищецът черпи съществуването на спорното право на обезщетение. Установената в чл. 154, ал. 1 ГПК тежест на доказване изисква провеждане на главно и пълно доказване от страна на ищеца на релевантните за правото на обезщетение факти, които са му указани от съда. В настоящия случай безспорно се установи, че ищецът е един от наследниците на бивш собственик на земеделска земя, по отношение на които е налице влязло в сила решение по чл.10б ЗСПЗЗ, с което е определено правото на обезщетение за признато но невъзстановено пръво на собственост върху земеделска земя от 3,407 дка, както и че ищецът е депозирал писмено искане, в което е заявил, че желае обезщетяването да се извърши със земя. След подаване на това искане липсва каквото и де е произнасяне по този въпрос.

Съгласно чл. 10б от ЗСПЗЗ, собствениците или техните наследници, притежавали земеделски земи преди образуването на трудовокооперативни земеделски стопанства или държавни земеделски стопанства, независимо от това, дали са били включени в тях или в други, образувани въз основа на тях, селскостопански организации, намиращи се в границите на урбанизираните територии /населени места/ или извън тях и са застроени или върху тях са проведени мероприятия, които не позволяват възстановяване на собствеността, имат право на обезщетение по тяхно искане с равностойни земи от държавния или от общинския поземлен фонд и/или с поименни компенсационни бонове. За процедурата по обезщетяване се прилагат правилата чл.19, ал.10 - ал.18 ППЗСПЗЗ. След като състави списък на свободната държавна и общинска земя, Общинската служба по земеделие следва да направи предложения до общинския съвет и до министъра на земеделието и храните за определяне на свободните земи. Общинската служба по земеделие с протоколно решение определя съотношението между стойността на предоставените за обезщетяване земи и стойността на дължимото обезщетение за общината. С така определения коефициент за общината се редуцира стойността на дължимото обезщетение със земя на всички правоимащи. На основание на влязлото в сила решение по ал.8 общинската служба по земеделие постановява решение за стойността на обезщетението: със земя, а за разликата до пълния размер на дължимото обезщетение - с поименни компенсационни бонове съобразно определения коефициент за общината по ал.16; с поименни компенсационни бонове - в случаите, когато лицата са поискали дължимото обезщетение да бъде извършено чрез поименни компенсационни бонове, както и в случаите по чл.19а, ал.9 ЗСПЗЗ. Въз основа на основата на решенията на общинската служба по земеделие по ал.17, т.1 и протоколното решение по ал.16 министърът на земеделието и храните възлага техническите дейности по проектиране на границите на имотите за обезщетяване.

Между страните не се спори, че обезщетителната процедура по реда на ЗСПЗЗ за района на Столична община не е приключила. Спорно е дали неприключването ѝ се дължи на посочените в исковата молба бездействия на ответниците и дали тези бездействия са незаконосъобразни предвид липсата на законовоопределен срок за

обезщетяване на бившите собственици на замадалски земи. Събраните в хода на съдебното производство доказателства навеждат на положителен отговор на тези въпроси.

Във връзка с твърденията за незаконосъобразни бездействия от страна на ответника МЗХ съдът приема следното: неотнормено към предмета на спора е твърдението за бездействие да бъде прецизирана Заповед №РД46-795/30.12.2011 г. Министъра на земеделието и храните. Това е така, тъй като същата няма отношение към обезщетяването по реда на чл.10б ЗСПЗЗ. Както се прие по-горе с тази заповед са определени земеделски земи за обезщетяване на собственици с право на обезщетение на основание чл. 10в, ал. 1 от ЗСПЗЗ, а не земите за обезщетяване на собствениците по реда на чл.10б ЗСПЗЗ, в която хипотеза попада и ищеца. Следователно липсата на прецизиране на земите по тази заповед е неотнормена към обезщетяването му. Не се установи обаче същият да е определил земеделски земи от държавния поземлен фонд за обезщетяване на собственици с право на обезщетение на основание чл.10б, ал. 1 от ЗСПЗЗ, което е предпоставка за продължаване на процедурата по обезщетяване.

Във връзка с второто твърдяно бездействие на Министъра на земеделието, храните и горите, а именно, че не е възложил своевременно изработване на план за обезщетение с имоти от общинския или поземлен фонд предвид събраните в хода на процеса доказателства съдът приема, че в действителност същият не е възложил техническите дейности по проектиране границите на имотите за обезщетяване, съобразно предвиденото му задължение в разпоредбата на чл.19, ал.18 ППЗСПЗЗ. Изпълнението на това задължение на Министъра е обусловено от решенията на общинската служба по земеделие по ал.17, т.1 на чл.19 ППЗСПЗЗ и протоколното решение по ал.16 на същия текст, кавито в случая няма данни и твърдения да са налични. Този факт е без значение, тъй като контролът по отношение на задълженияте органи следва да се осъществява от Министъра.

По отношение на втория ответник Столична община безспорно се установи, че към настоящия момент не са определени окончателно земите от общинския поземлен фонд, които да послужат за обезщетяване на бившите собственици на земеделски земи. Последното издадено в тази връзка решение от 2018 г. не е окончателно. Не се установи от ответника да са изготвени помощни планове по чл.13а ППЗСПЗЗ. Изработването на помощни планове по чл. 13а от ППЗСПЗЗ обаче е част от процедурата по възстановяването на собствеността върху имоти в реални граници в урбанизираните територии, поради което липсата на такива планове не може да е причина за забавянето на производството по обезщетяване на собствениците със земи, налични в държавния и общинския поземлен фонд. Отговорността в случая е именно на Столична община, тъй като бездействалият административен орган – СОС, който не е определил окончателно земите за обезщетяване от общинския поземлен фонд няма самостоятелен бюджет, а бюджета му е част от този на общината. Следователно правилно претенцията е насочена срещу СО.

От всички събрани доказателства може да се направи извод, че е налице незаконосъобразно забавяне на процедурата по обезщетяването на бивши собственици или техните наследници за отнетите им земи, на които е признато правото на обезщетение, което се дължи на незаконосъобразни бездействия и на двамата ответници. Тези бездействия следва да бъдат

квалифицирано като незаконосъобразни, доколкото пречат движението и приключването на процедурата по обезщетяване, макар че в закона не е предвиден конкретен срок за това. В този смисъл е и практиката на Европейския съд по правата на човека, според която забавянията при предоставяне на обезщетения или реституция на земеделски земи представляват намеса в правото на лицата да ползват мирно своите притежания, поради които случаите на прекомерно забавяне са разглеждани като нарушение на чл.1 от Протокол №1 към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. В този смисъл са и предвижданията на националния закон, според който държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Следователно налице е първата предпоставка за основателност на предявените иски, а именно незаконосъобразни бездействия.

Забавянето на процедурата по обезщетяване на собствениците на земеделски земи по реда на чл.10б ЗСПЗЗ определено им нанася вреда, тъй като ги лишава от възможност да ползват имота или неговата равностойност. В случая ищецът твърди, че за него вредата от една страна е пропуснатата полза от възможността да продаде имота по посочени от него цени, а от друга – претърпяна загуба от плащането на наем за жилище, в което живее, в посочените и доказани в хода на производството размери. Същият счита, че ако бе своевременно приключила процедурата не би претърпял тези вреди, тъй като би продал имота през 2009 г. по цена 607,63 лева на кв.м, при което би получил за собствената си идеална част 517 548,85 лева, с които би си закупил жилище и не би плащал наем. Следователно той измерва вредата със стойността на платения от него наем за ползване на жилище.

Съдът приема, че така обосновани, настъпилите за него вреди като пропуснатата полза и претърпяна загуба от плащането на наем не са в пряка причинна връзка с установените незаконосъобразни бездействия. Твърдяната вреда като пропуснатата полза е съизмерена със стойността на собствените му идеални части от подлежащия на обезщетяване имот. Неговата стойност е еквивалент на прекратено право на собственост, т.е. такава вреда би била налице ако бе отречено правото на ищеца за обезщетяване. В случая към този момент това не е така. Обезщетяването само е отложено във времето. При липсата на отречено право на субекта на собствеността не е осъществен и правопораждащият факт вредите по ЗОДОВ да бъдат осъразмерени със стойността на невъзстановения имот. От друга страна съдът приема, че твърдяната вреда като пропуснатата полза, съизмерена със стойността на собствените му идеални части е и надоказана. С представените два нотариални акта за сключени сделки за имоти, в близост до невъзстановения не се доказва средна пазарна цена на имота. Такава може да се установи само със съдебнооценителна експертиза, искане за назначаване на каквато не е направено в хода на производството от ищеца, в чиято тежест е да докаже предпоставките за основателност на иска,

включително и претърпените вреди. След като не е установено в хода на процеса с относимите доказателствени средства, че сойността на полагащите се на ищаце идеални части от имота възлиза на твърдяната в исковата молба стойност, съдът приема, че размера на тази вреда не е доказан.

По отношение на вредата – претърпяна загуба от заплащането на наем за обитаване на жилище, съдът приема, че не е пряка последица от несвоевременно възстановяване на правото му на собственост върху земеделските земи. Това е така, тъй като за да настъпи твърдяното основание за неплащане на наем след приключване на процедурата по обезщетяване ищецът е следвало да извърши две сделки, с които да предотврати плащане на наем, а именно да продаде реституираните земеделски земи и да си закупи жилище. Следователно налице е опосредяване.

Според чл.4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Пряка последица означава директно въздействие върху правната сфера на увредения, т. е. увреденото лице не би претърпяло вредите, ако административният орган или длъжностните лица бяха действали съобразно закона. Под преки вреди следва да се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. В случая, твърдяните вреди не са нито пряка, нито непосредствена последица от незаконосъобразното бездействие на ответниците. Вредите са претърпени защото ищецът е продал собственото си жилище и е следвало да живее под наем, за което ответниците не носят и не може да носят отговорност. Затова определено не са типична и нормално настъпваща непосредствена последица от бездействието на ответниците да приключат реституционната процедура по ЗСПЗЗ. Това е достатъчно за отхвърлянето на исковете като неоснователни.

Доколкото настоящото производство е исково, в тежест на ищеца е да докаже наличието на предпоставките за основателност на иска си. След като не е осъществил главно и пълно доказване на една от кумулативно изискуемите предпоставки, то последица от това е отхвърляне на предявения от него иск. Липсата на който и да е от елементите от фактическия състав е достатъчно основание искът да бъде отхвърлен.

Изложените съображения мотивират съда да отхвърли предявените против МЗХГ и Столична община осъдителни искове.

По направеното с исковата молба искане съдът да определи разумен срок на ответниците за приключване на обезщетителната процедура съдът намира, че същото следва да бъде оставено без разглеждане. Такова произнасяне е дължимо в производство по чл.256 АПК, в което производство се оспорва бездействието на административен орган, като съгласно ал.3 на същия текст при основателност на оспорването съдът осъжда административния орган да

извърши действието и определя срок за това. При предявени иски са с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, обосновани с незаконосъобразно бездействие, същите се разглеждат по реда на глава 11 АПК, като съгласно чл.204, ал.4 АПК незаконосъобразността на действията и бездействията се установява от съда, пред който е предявен иска, но съда не дължи произнасяне с отделен диспозитив. По законосъобразността на бездействието съдът се произнася в мотивите на решението, поради което в тази хипотеза определяне на срок за извършване на дължимите действия е недопустимо.

При този изход на делото на ищеца не се дължат разноски. Основателни се явяват претенциите на ответниците за присъждане на разноски. Същите са представлявани от юрисконсулт, изготвили писмен отговор и участвали в проведените открити съдебни заседания, при което на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, вр. чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ на Министерство на земеделието, храните и горите и Столична община следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на по 200 лв.

Водим от гореизложеното Административен съд София-град, II отделение, 52-и състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата молба на Р. Л. П. от [населено място] в частта, в която е поискано от съда да определи разумен срок на ответниците Министерство на земеделието, храните и горите и Столична община за приключване на обезщетителната процедура по чл.10б ЗСПЗЗ.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.

Решението, в тази му част, с характер на определение, подлежи на обжалване пред ВАС в 7-дневен срок от уведомяване на страните.

ОТХВЪРЛЯ предявенията от Р. Л. П. от [населено място], против Министерство на земеделието, храните и горите и Столична община иски с цена по 100000 лева, представляващи обезщетения за нанесени му имуществени вреди вследствие незаконосъобразни бездействия на ответниците по Заявление вх. №10143/09.11.2004 г., депозирано в ОСЗГ „О. купел“ относно обезщетяване на основание чл.10б ЗСПЗЗ вр. чл.13а и чл.19 ППЗСПЗЗ с равностойни земи и/или компенсаторни бонове в периода от 09.12.2004 г. до датата на предявяване на исковите – 26.09.2019 г.

ОСЪЖДА Р. Л. П. от [населено място] да заплати на Министерство на земеделието, храните и горите деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА Р. Л. П. от [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване

на страните, на които на основание чл.138,ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: